

jerne nu sandsynligviis have naaet den Høide, de kunne vente at ville naae; men, naar man saa spørger, hvorpaa man da støtter denne Betragtning, da troer jeg, at man forgjæves skal lede efter Noget, der i Virkeligheden kan kaldes et Støttepunkt for den. Man har kun Erfaringen at henvise til, og den lærer os, at, medens Sædpriserne til forskjellige Tidspunkter gaae noget op og noget ned, saa er det Faste deri en Opadgaan. Tager man saaledes Gjennemsnitsprisen for en vis Periode, f. Ex. for hver 10 Aar, saa vil man see, at Sædpriserne stadig gaae opad, og efter dette Resultat, hvortil man saaledes ved en Betragtning af Sædpriserne maa komme, er det ogsaa i en aldeles overveitende Grad sandsynligt, at Afløsning af Indtægter i Sæd vil paaføre Statskassen et betydeligt Tab. Ved Siden af de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende ved Sagens 2den Behandling, maa jeg endnu føle Opfordring til at henvise til de Consequenter, som Vedtagelsen af dette Lovudkast sandsynligviis vil have. Man vil nemlig ved dets Vedtagelse have skabt et Præcedens, som vil føre videre, og at dette ikke er noget tomt Ord, derom vidner en Uttring i Folkethingets Finantsudvalg, Betænkning over Indtægtsfiden, hvortil jeg skal tillade mig at henvise; der staaer nemlig i Betænkningen over § 10 i Finantsloven, at „Udvalgets Fleertal troer at burde anmode Rikse- og Underviisningsministeren om at tage Spørgsmaalet om Afløsning af de Staten og de offentlige Stiftelser tilhørende Tjender under nærmere Overveielse.“ Der er altsaa Spørgsmaal om Afløsning af endeel Tjender, navnlig dem, der tilhøre Universitetet, Communitetet og det lærde Skolevæsen, og hvad Folgen vil blive, hvis denne Afløsning finder Sted, behøver jeg ikke nærmere at paavise. — Som subsidiairt Forslag har Udvalgets Fleertal dernæst opstillet det, der findes under II. b. 2, og som gaaer ud paa, at, naar Afløsning skal skee, skal den foregaae efter en anden Beregning end den i Lovudkastet foreslaaede. Det er nemlig der foreslaaet, at Indtægterne i Sæd skulle capitaliseres ved at tage den aarlige Afgift efter 10 Aars Gjennemsnit 25 Gange med et Fradrag af 10 pCt. Fleertallets Forslag gaaer ud paa,

at dette Fradrag af 10 pCt. ikke skal finde Sted ved Sædindtægter, saa at altsaa Capitaliseringen af disse skal skee ved ligefrem at tage det 25dobbelte Beløb, medens man har indrømmet, at Afløsningen af de i Penge bestaaende Indtægter kan skee ved at tage det aarlige Indtægtsbeløb 22½ Gang, hvorved man altsaa har fulgt Lovudkastets Bestemmelser. Den samme Regel skal gjøres gjældende paa de Udgifter, Skatter, Afgifter osv., der paa hvile Statskassen, og hvoraf de fleste bestaae i Penge, men nogle ganske enkelte ogsaa i Sæd. Jeg skal anbefale det ærede Thing at vedtage det principale Forslag og, saafremt dette bliver forkastet, dog idetmindste det subsidiaire.

Finantsministeren: Jeg skal, ligesom den ærede Ordfører, tillade mig først at omtale Vædringsforslagene under I. og III., hvilke ogsaa forekomme mig at være rene Redactionsforslag, og som der ikke er nogen Anledning for mig til at modsætte mig. Eigeledes skal jeg anbefale det subsidiaire under II. b, Nr. 1 anførte Vædringsforslag, som ligefrem følger af den Beslutning, hvortil Thinget ved forrige Behandling af denne Sag i Overeensstemmelse med Ministeren kom. Derimod kan jeg ikke følge den ærede Ordfører, naar han anbefalede det ærede Thing, saafremt det ikke vilde vedtage det principale Forslag, da idetmindste at vedtage det subsidiaire Forslag under Nr 2, idet jeg skal tillade mig at anbefale det ærede Thing at forkaste dem begge. Den ærede Ordfører yttrade, at han paany var fremkommen med det forstnævnte af disse Forslag for at faae det underkastet en ny Forhandling, og skjøndt jeg ikke, uden at dertil gives mig Anledning, skal optage Forhandlingen fra Sagens 2den Behandling, skal jeg dog tillade mig at føie et Par Ord til de Uttringer, hvormed den ærede Ordfører ledsagede navnlig sit principale Forslag. Han kom tilbage til den Betragtning, at Erfaringen synes at godtgjøre, at Sædpriserne bestandig ere i Stigning i Forhold til Pengene, og at man maatte ansee det for umuligt, at paavise nogen Grund til, at de nu skulde have naaet deres høieste Størrelse, hvoraf han da sluttede, at